

Студенте ФДУ Гаврила Вучетића и Павла Терзића МУП је означио као организаторе непријављеног протеста против диктатуре. Они за DW говоре о несувислој оптужби и о томе зашто ће наставити да се боре против „зомбирања“.

DW: Како је протекло саслушање у уторак и какви су утисци с обзиром на скуп подршке који је био организован испред суда?

Павле Терзић: Било је нестварно и као фантазмагорија која и даље траје.

Гаврило Вучетић: Мој утисак је да су грађани показали да ће се изборити за своје право на слободу говора и кретања и то је нешто што је овековечило скуп и саслушање. Поставили су нам најобичнија правно-формална питања: да ли сте организатор, како сте дошли на протест, од кога сте добили мегафон. Ми смо рекли да је то био спонтан протест, да је мегафон прелазео из руке у руку и да је то могао да има свако, јер је више мегафона било у оптицају. До нас је дошао једном или два пута, па смо певали, али

нисмо никакве организационе радње вршили путем тог мегафона.

Терзић: И рекли смо да нисмо ми ти који су одређивали трасу и руту, него се народ на лицу места договарао куда ће шетати. Рекли смо да се дешавало да нам приђе припадник полиције у цивилу да нас пита куда ће се шетати и да бисмо увек одговарали исто – не знамо, куда буду кренули, ми ћемо за њима.

Министар полиције Небојша Стефановић ипак тврди да сте се ви сами легитимисали као организатори?

Терзић: Та изјава је трагично-фарсична, јер колико се сећам, када су протести почели, министар је рекао да он зна ко су организатори протеста, а то нисмо били ми.

Вучетић: И ми смо то рекли и приложили чланак из новина као доказ. Ја сам рекао да

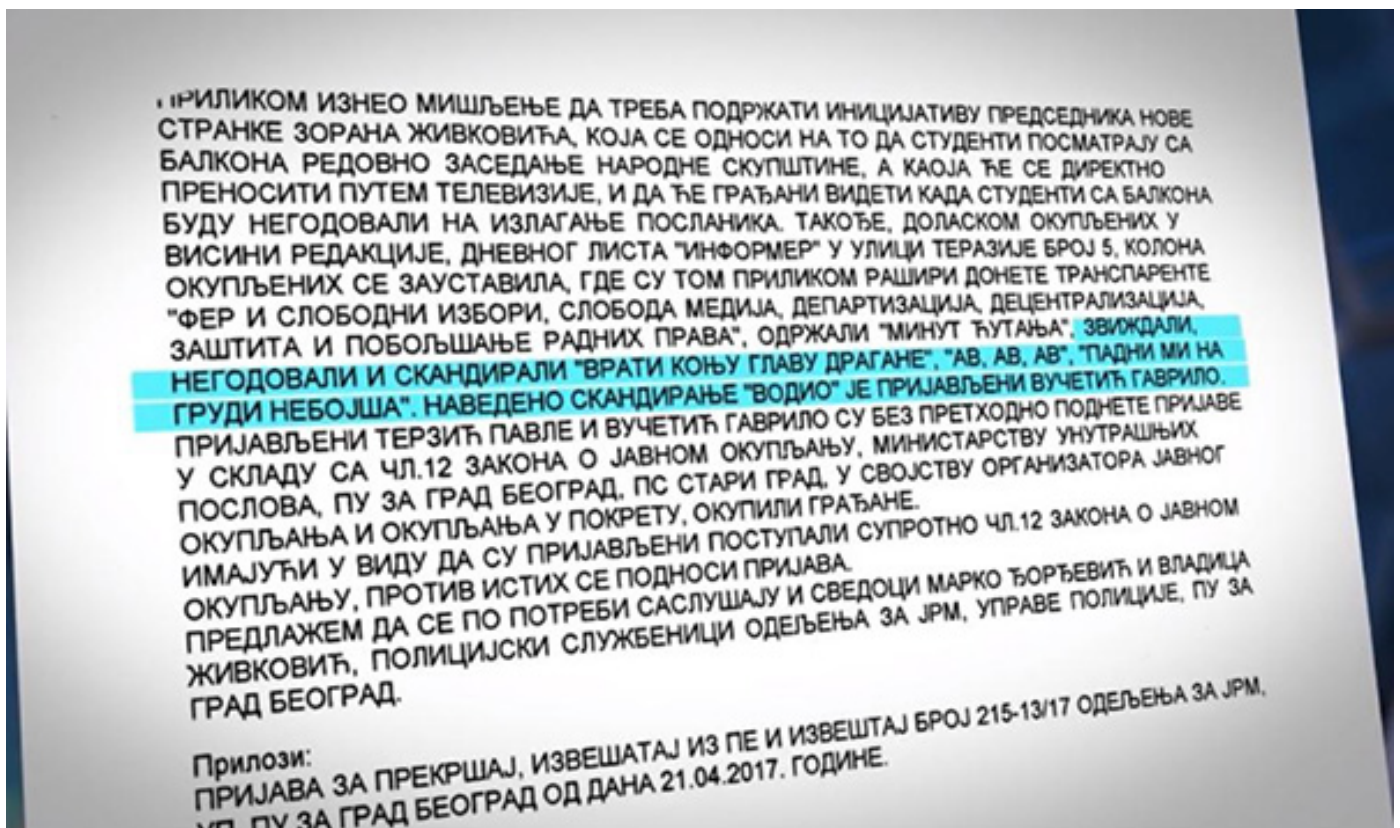
полиција зна да ми нисмо организатори, јер је министар већ рекао ко су и врло лако може да се провери да ли смо ми били с њима у било каквом контакту. Тако да не знам шта је хтео тиме да каже, али његове изјаве су иначе врло конфузне и вероватно је хтео да каже да смо се ми некако истакли, али то уопште не спада у оно због чега нас оптужују. То спада у нешто друго што се зове вербални деликт, а то значи да, ако се усудиш да кажеш нешто против некога на власти и да будеш гласан у томе, онда ће ти судити, што је укинута ја мислим деведесетих, али овим покушавају да га врате на мала врата.

А шта сте се то усудили да кажете?

Вучетић: Усудио сам се да укажем на нешто очигледно, што свима нама смета, лоше је и неиздрживо, а то је стање у држави и начин на који се систем опходи према својим грађанима. Моја порука је била да нећемо да трпимо тај систем вредности који нам намећу и да једноставно нећемо да будемо робови. Овде се предност даје крупном

капиталу, њима се дају субвенције, бесплатно земљиште, а радници раде за мале паре и немају никаква права. Директно смо протестовали против неморала који нас све меље и који нам не дозвољава да живимо нормално. Протестовали смо због распада културе, због тога што се на телевизијама са националном фреквенцијом пропагирају најниже вредности које чак не можемо ни да назовемо вредностима, чак ни лаком забавом, то је зомбирање људи. То је начин на који нас свакодневно засипају шундом, кичом и безумљем, како бисмо престали да размишљамо, таласамо и покушавмо нешто да променимо. Само да слушамо оно што нам кажу – то је главна порука коју су овом пријавом хтели да пошаљу.

Терзић: Ми смо првенствено шетали за културу. Хтели смо да укажемо баш на то да нам је култура у стварно тужној ситуацији. Оно што је се пласира на телевизији је забашурена слика реалности и у ствари лепо упакована бајка. Питали су нас на суду шта смо имали од транспарената. Обојица смо рекли да смо носили само један на којем је писало Културом против диктатуре и тај транспарент смо нас двојица лично направили овде, у овој коцки, петог или шестог дана протеста кад смо тек почели да идемо на протесте.

С једне стране напади, с друге стране подршка. Међу окупљенима испред суда су били и ваши професори, који су вас подржали и јавним саопштењем. Како сте то доживели?

Терзић: Били смо баш поносни. Сећам се, била је среда, кренуо сам на факултет, позвао ме је декан и питао да ли можемо Гаврило и ја у што краћем временском року да дођемо код њега. То је леп гест, јер није чекао да се ми њему обратимо, већ је он позвао нас. Приступио је заштитнички, као родитељ, питавши како он може да помогне и како факултет као институција може да допринесе. Саопштење је кратко, јасно и легитимно.

Могу ли такве инцидентне реакције да разбију тишину у академској заједници?

Вучетић: Не изгледа тако, јер су се у академске кругове инфилтрирали људи из владајуће партије или су ти људи приступили владајућој партији и држе те кругове под контролом и намерно праве изгреднике од неких професора који се придруже студентима у борби за нормалан живот. Ми смо увек имали подршку тих неколико професора, и на академском и на личном плану, и они су и били испред суда и ја сам им прилично захвалан, али да цели факултети као заједница – што би требало и што је традиција и култура свих студентских протеста – да професори подрже студенте, ја мислим да се то неће десити у данашњој Србији. Јер су то безумље, неморал и шунд ушли у све нивое друштва, па и у академске. Имамо људе на високим позицијама који су на нивоу ријалитија, исте вредности пропагирају, о истим стварима причају и не подржавају студенте у ономе што је њихова историјска обавеза, јер су они будућност земље и наравно да имају право да покушавају да себи направе иоле нормалан амбијент за живот. Разумем да то раде јер су плаћени од партија или неких других страна, али није битно против кога, него за шта се боримо. Боримо се за основна људска права, за слободу говора и слободу кретања, а овом пријавом се показује да то не постоји.

Терзић: И на факултетима постоји доза страха, зато што су ушушкани, зато што им је лепо, зато што не желе да изађу из коцке и калупа у којем се налазе. 'Зашто бих се борио против нечега или за нешто, кад је мени овако сад лепо, а да ли би могло да ми буде много боље – то је реторичко питање.'

Међу окупљенима испред суда су били и опозициони политичари. У јавности су то одмах искористили да вам пришију етикете. Како реагујете на то?

Вучетић: Они су дошли у својству грађана, као што смо се и договорили, и то су и рекли у њиховим изјавама за медије. Не видим ништа спорно у томе, јер ово што се нама дешава није страначко питање, већ питање основних људских права и стандарда који морају да постоје да бисмо нормално живели. И када то имамо у виду, онда је сасвим логично да су се ујединили око тог круцијалног питања у једном демократском друштву, без кога не можемо да функционишемо.

Упркос протестима који су трајали месец дана, у јавности и даље опстаје теза да су млади инертни и апатични. Слажете ли се с тим?

Терзић: Мислим да су млади превише усмерени ка друштвеним мрежама и мисле да једноставним твитом или статусом на Фејсбуку могу да пруже подршку. То јесте један вид подршке, али твоје присуство шаље сасвим другу поруку. У уторак се окупило око двеста људи и тотално би се другачија порука пренела да није било никога, да су сви куцкали са својих друштвених мрежа или да је било још 3.000 људи који нису само куцкали по мрежама.

Вучетић: Постоје две категорије младих људи у Србији: каријеристи којима је једино битно да се негде прогурају да би имали то мало што им дају, и има оних као ми, који исто покушавају да се остваре на професионалном нивоу, али нам је битно да ли живимо у диктатури и робовласништву, ка чему иде данашња Србија. И међу том групом људи имамо оне који размишљају само на нивоу друштвених мрежа, а имамо и оне који се тиме баве активно, који су довољно паметни, образовани и храбри да изађу на улицу и покушају нешто да промене. Ако ништа не покушамо, боље је да се предамо и сами себи ставимо ланце.

А јесу ли протести успели нешто да промене?

Вучетић: Променили су свест, јер се видело да постоји много више оних који размишљају као нас двојица, који су спремни да делују, који су спремни да се изборе за своја права. То су и они који су дошли испред суда, јер су ту били првенствено зато што су препознали да је ту угрожено и њихово право и да морају да устану и да се боре за себе.

Има ли окидача који би могао да врати људе на улицу?

Вучетић: Пошто се историја понавља, окидач ће бити београдски избори, окидачи су оно што раде Паји и мени зато што смо се усудили да кажемо да смо против власти.

Терзић: При том, да искажемо своје мишљење на културан и пристојан начин, јер нико од нас се није понашао бахато, није ломио излоге нити подстицао на насиље. Добро знамо неке протесте који су се завршавали агресивним чиновима, а нико никада није био кажњен. То говори о томе да су ти протести били изрежирани, а ово је било спонтано окупљање.

Вучетић: То је било окупљање оних који поштују овај град и државу, али желе да је мењају, јер нешто не ваља, нешто је труло у држави Србији. Зато ће окидач бити београдски избори, пријаве, радови и све што се дешава у Београду. Све се ово ради да би се избегао моменат као што је био пре председничких избора, јер су владајуће структуре увиделе да су млади итекако способни да реагују и да се боре против нечега што је фундаментално лоше. Чак сам читао о томе да се припрема цензура интернета по турском моделу, што не изненађује, јер се показало да је интернет озбиљно оружје за, условно речено, организацију људи. Неко направи ивент, њега кликне 10.000 људи, на улице изађе дупло више, јер свако некога позове, као онда на протесту синдиката полиције и војске кад је колона била од СИВ-а до теразијског тунела. Ако тих протеста буде, а биће, ја ћу бити тамо, јер је то моје право и борићу се за то до краја, нико не може то да ми одузме. У сваком случају ћемо остати политички активни, штавише, борићемо се увек против неправде.

А имате ли поверења у правосуђе и какву пресуду очекујете?

Вучетић: Верујем и надам се да је судство независно и да ће деловати ван политичких структура, и какву год одлуку донесу, то треба да буде њихова одлука.

Терзић: Не знам шта да очекујем, ово све подсећа на добро скројен театар апсурда, а у апсурдним ситуацијама не желим ништа да очекујем. Само се надам да ће суд показати да нису ничије марионете, да нису роботизовани, да не одговарају на туђе захтеве, већ да ће сами донети одлуку. А ако су искрени, они су на основу нашег саслушања могли да закључе да ми с организацијом немамо никакве везе.

(Дојче веле)